

РЕШЕНИЕ

№ 178

гр. Благоевград, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Димитър Р. Беровски

при участието на секретаря Ана Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Димитър Р. Беровски Гражданско дело № 20221210101953 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава тринадесета от ГПК („Основно производство“).

Образувано е по искова молба, подадена от В. Й. И., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. **** против „****“, представлявано от ****, седалище и адрес на управление: ****.

Предявени са обективно кумулативно съединени иски за заплащане за заплащане на допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит по чл. 12, ал. 4, т. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата за периода от 01.07.2019г. до 28.09.2021г., за заплащане на лихва за забава върху неплатеното допълнително трудово възнаграждение за периода от 26.08.2019г. до датата на подаване на исковата молба – 24.08.2022г.

Ищцата твърди, че в периода 01.04.2019г. - 28.09.2021г. по силата на трудов договор се е намирала в трудово правоотношение с ответника, като изпълнявала длъжността "шивач на обувки". Поддържа, че за срока на действие на горепосочения трудов договор работодателят ѝ дължи на основание чл. 12, ал. 4, т. 1 вр. с чл. 3, т. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ) допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на общо 3240 лв. за периода от 01.07.2019г. до 28.09.2021г. В тази връзка сочи, че преди да постъпила на работа при ответника била работила при други работодатели, като е заемала същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. На следващо място заявява, че ответникът ѝ дължал и заплащане на лихва за забава върху неплатеното допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит за периода от 26.08.2019г. до датата на подаване на исковата молба – 24.08.2022г. в общ размер на 600 лв.

Ответникът изразява позиция за неоснователност на предявените иски. Не оспорва, че ищцата е работила при него на длъжността "шивач на обувки", както и че трудовото правоотношение с ищцата е било прекратено на 28.09.2021г. Оспорва да дължи на ищцата допълнително трудово възнаграждение за клас за прослужено време. В тази връзка заявява, че при започване на работа ищцата не била представила трудовите книжки, които са приложени като копия към исковата молба, нито пък са представени доказателства за осъществяван труд, който да е сходен или идентичен с упражнявания при него. Излага, че съгласно действащите при него вътрешни правила за формиране на работната заплата, за

сходна или със същия характер работа за длъжността „шивач, обувки” може да се приема изпълнявана работа на длъжност „шивач на саи”. В конкретния случай ищцата не била работила на такава длъжност и на същата не се следвали никакви допълнителни възнаграждения, които да са извън вече заплатените и за процесния период. Прави възражение и за давност.

Съдът, след като съобрази обстоятелствата по делото и приложимия закон, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По повод подадената искова молба, предмет на разглеждане в настоящото производство са следните искови претенции:

- чл. 128, т. 2 КТ вр. чл. 12, ал. 4, т. 1 вр. с чл. 3, т. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата – за претенцията, имаща за предмет осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 3240 лв. – главница, представляваща допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на общо 3240 лв. за периода от 01.07.2019г. до 28.09.2021г.

- чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД – относно иска за сумата от 600 лв. – общ размер на мораторната лихва върху главницата за периода от 26.08.2019г. до датата на подаване на исковата молба – 24.08.2022г.

1. Относно иска по чл. 128, т. 2 КТ вр. чл. 12, ал. 4, т. 1 вр. с чл. 3, т. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата:

Уважаването на иск с тази правна квалификация е детерминирано от едновременната даденост на следните условия: 1/ наличието на трудово правоотношение с ответника (работодател) през периода от 01.07.2019г. до 28.09.2021г.; 2/ реалното полагане на труд от ищцата през визирания период на действие на трудовия договор; 3/ че ищцата е била придобил трудов стаж преди да е постъпила на работа при ответника при други работодатели; 4/ че ищцата е заемала при тези други работодатели същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия, и 5/ работодателят да е заплатил претендираното от ищцовата страна допълнително трудово възнаграждение.

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест в исковия граждански процес (чл. 154, ал. 1 ГПК), ищцовата страна следва да установи наличието на първите четири от посочените изисквания. А в случай, че това бъде сторено, ответникът трябва да проведе доказване относно погасяването на своето задължение.

Именно в контекста на изложените принципи положения трябва да се потърси и разрешение на фактическите и на правните проблеми, които поставя разглежданият казус.

В конкретния казус, поставен за решаване в настоящото производство, няма спор между страните по делото, че ищцата В. И. е работила по силата на трудов договор при ответника „МГ КОРЕКТ” ООД в периода 01.04.2019г. - 28.09.2021г., като е изпълнявала длъжността "шивач на обувки". Този факт се потвърждава и от приетото като писмено доказателство копие от трудов договор № 088/01.04.2019г. и допълнително споразумение към него от 04.01.2021г. В трудовия договор било определено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 560 лв., като впоследствие същото е било увеличено с допълнителното споразумение на 650 лв.

Не се спори между страните, а и от приетите по делото доказателства се установява, че трудовото правоотношение е било прекратено на 28.09.2021г.

С исковата молба ищцата представи копие от трудовата си книжка серия А, № ****, в която по периоди са вписани заеманите от нея длъжности. Става ясно от съдържанието на трудовата книжка на ищцата, че същата е работила при 13 различни работодатели, с прекъсвания, за периода от 11.06.1979г. до 27.09.2021г. Установява се, че ищцата е заемала при различните работодатели длъжностите „работничка 1-ви разряд“, „шивачка“, „сладкар“, „работник на машина“, „продавач-консултант“, „оператор шевна машина в цех за обувки“, „машинен оператор в цех за обувки“, „чистачка“ и „шивач в обувно производство“. Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспори по реда на чл. 193 ГПК верността

на съдържанието на представената от ищцата трудова книжка. По тази причина с протоколно определение от 12.10.2023г. по реда на чл. 193 ГПК бе открито производство по оспорване на процесния документ – трудовата книжка на ищцата, в частта му относно верността на съдържанието му, т.е. дали ищцата В. И. е работила при посочените в документа работодатели, на посочените длъжности и за удостоверение на посочения трудов стаж. Съдът на основание чл. 193, ал. 3 изр. 1 ГПК указва на ответника, че в негова тежест е да докаже, че представеният документ е неистинен. В тази връзка ответната страна не ангажира доказателства, които да обосноват извод, че съдържанието на трудовата книжка на ищцата е неистинно. По аргумент от разпоредбата на чл. 347, ал. 1 КТ трудовата книжка е официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя, т.е. тя е документ с материална доказателствена сила, като се презюмира, че вписаните в нея обстоятелства са истинни до доказване на противното. В настоящия случай материалната доказателствена сила на документа не е опровергана, поради което оспорването на този документ следва да се признае за недоказано.

Основният спорен въпрос по делото е относно дали ищцата е заемала при другите работодатели (пред постъпването ѝ при ответника) същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. За изясняването на този спорен въпрос по делото бяха събрани писмени доказателства, гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите **** (бивши колеги на ищцата), както бяха приети и изслушани основна и допълнителна съдебно-счетоводни експертизи.

От събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на свидетелите **** става ясно, че последната е работила през 1980-те години до 1993-1994г. в ТКЗС-Симитли, в АПК Симитли и при ЕТ „*****“ като шивачка. Ищцата шиела горната, външната част (саи) на различни видове обувки като детски платненки. Става ясно от показанията на тези свидетели, че ищцата не е била шиела дрехи, а само обувки.

Вещото лице по приетите и изслушани основна и допълнителна съдебно-счетоводни експертизи е направило различни варианти, при които е изчислил трудовия стаж и съответно размерът на дължимото се допълнително трудово възнаграждение на ищцата преди да започне работа при ответника.

Съдът смята, че следва да възприеме за меродавен първия вариант на изчисление на вещото лице съгласно допълнителното заключение по допълнителната съдебно-счетоводна експертиза, според който трудовият стаж на ищцата преди датата на постъпване на работа при ответника (02.04.2019г.) е 29 години и 7 месеца и съответно размерът на допълнителното трудово възнаграждение за клас прослужено време и професионален опит за периода от 01.07.2019г. до 28.09.2021г. е в размер на 2045,13 лв. Това е така, защото при този вариант на изчисление са взети предвид всички същи, сходни или със същия характер длъжности на ищцата, които е заемала при предходните си работодатели, преди да постъпи на работа при ответника. Настоящият съдебен състав приема, че същи, сходни или със същия характер работа, длъжност или професия са длъжностите „шивачка“, „работничка 1-ви разряд“, „шивачка“, „работник на машина“, „оператор шевна машина в цех за обувки“, „машинен оператор в цех за обувки“ и „шивач в обувно производство“. Не са същи или сходни заеманите от ищцата длъжности „сладкар“, „продавач-консултант“ и „чистачка“. Не може да се сподели тезата на ответника, че същи или сходни длъжности следва да се приемат само тези, които са посочени като „шивач, обувки“. Това е така, защото от приетите по делото доказателства, включително и гласни доказателствени средства, става ясно, че ищцата е шиела при другите си работодатели обувки, а не дрехи. В тази връзка следва да се приеме, че ищцата е била трудово ангажирана като шивачка на обувки през по-голямата част от трудовия си стаж, като използваните изрази за длъжностите „шивач, обувки“ и „оператор шевна машина в цех за обувки“, „машинен оператор в цех за обувки“ и „шивач в обувно производство“ имат еднакъв смисъл, като не може да се приеме, че се касае за

длъжности, които няма нищо общо помежду си или че са коренно различни.

Ответникът е релевира и възражение за погасяване по давност на вземането за главница. Това възражение е неоснователно. За давностните срокове по чл. 358 КТ се прилага специалната уредба на исковата давност за трудови спорове, която установява КТ, а по неуредените въпроси се прилага общата уредба на давността по чл.110 - 120 ЗЗД. В общата уредба на погасителната давност по чл. 358 КТ няма специални правила за определяне на края на давностния срок, поради което това става чрез общите правила за броене на сроковете. Давностният срок по чл.358, ал. 1, т. 3 КТ за предявяване на иска за допълнително трудово възнаграждение е 3-годишен. В настоящия случай този тригодишен срок е спазен.

С оглед изложеното се налага крайният извод за частична основателност на предявения осъдителен иск.

Ответникът дължи допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 2045,13 лв. за периода от 01.07.2019г. до 28.09.2021г., като за остатъка от 2045,13 лв. до пълния претендиран размер от 3240 лв. искът за главница следва да се отхвърли като неоснователен.

2. Относно иска по чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД.

Основателността на този иск е предпоставена от едновременното наличие на няколко изисквания, а именно: 1/ наличието на главен дълг, произтичащ от процесния трудов договор; 2/ изпадане в забава на ответника; 3/ размера на претендираното обезщетение и 4/ липса на изпълнение на това задължение от страна на ответника.

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест в исковия граждански процес (чл. 154, ал. 1 ГПК), ищцовата страна следва да установи наличието на първите три от посочените изисквания. А в случай, че това бъде сторено, ответникът трябва да проведе доказване относно погасяването на своето задължение.

В настоящия случай се установява наличието на главен дълг, произтичащ от незаплащането на дължимото се допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит.

Съдът на базата на първи вариант на допълнителното заключение на вещото лице по допуснатата допълнителна съдебно-счетоводна експертиза стига до извода, че за заявения период (от 26.08.2019г. до датата на подаване на исковата молба – 24.08.2022г.) общият размер на дължимата мораторна лихва възлиза на сумата от 393,03 лв.

При това положение и предявеният акцесорен иск за мораторна лихва се явява частично основателен и като такъв подлежи на уважаване за сумата от 393,03 лв. за периода от 01.07.2019г. до 28.09.2021г., като за остатъка от 393,03 лв. до пълния претендиран размер от 600 лв. искът за мораторна лихва следва да се отхвърли като неоснователен.

Относно разноските и дължимата държавна такса:

При този изход от делото всяка една от страните има право на разноски. Искане за присъждане на разноски е направено и от двете страни. По отношения на тези искания следва да се съобрази следното:

Отговорността за разноски в гражданския процес по правната си природа представлява гражданско облигационно правоотношение, в чието съдържание се включва правото на едната страна по делото да иска и корелативно обвързаното с това право задължение на другата страна да заплати разноските, сторени от страната, предизвикала неоснователно правния спор.

Ето защо и отговорността за разноски се разпределя в зависимост от изхода на делото. Според чл. 78, ал.1 ГПК, ищецът има право на разноски при уважаване на иска, а съгласно правилата на чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК, при отхвърляне на иска и при прекратяване на делото, право на разноски има ответникът.

На ищцата следва на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да се присъдят съобразно уважената част от исковете, претендираните и доказани разноски в размер на 353,72 лв. На ответника

следва на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да се присъдят разноски в размер на 71,38 лв. (съобразно отхвърлената част от исковете).

Ответникът, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, трябва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград държавната такса, дължима във връзка с частичното уважаване на ищцовата претенция в размер на 131,81 лв., както и платеното от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице С. Т. за изготвените експертни заключения в размер на 257,25 лв. също съобразно уважената част от исковете. Следователно ответникът трябва да заплати по сметка на РС-Благоевград общата сума в размер на 389,06 лв.

За пълнота на изложението, следва да се отбележи, че безпредметно се явява направеното възражение на ищцата за прекомерност на адвокатско възнаграждение на ответника. Това е така, защото ответната страна не претендира адвокатски хонорар, а само направените разноски за възнаграждение на вещото лице по съдебно-счетоводните експертизи.

Ръководейки се от изложените съображения, Районен съд – гр. Благоевград, Гражданско отделение

РЕШИ:

ПРИЗНАВА, на основание чл. 194, ал. 3, изр. 1 ГПК за **недоказано оспорването** на процесния документ – трудовата книжка на ищцата В. Й. И., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. **** със серия А, № ****, **в частта му**, относно верността на съдържанието на документа.

ОСЪЖДА ответника „****“, представлявано от ****, седалище и адрес на управление: **** да заплати на ищцата В. Й. И., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. **** серия А, № ****, **следните суми:**

- **2045,13 лв. /две хиляди четиридесет и пет лева и тринадесет стотинки/** - главница, представляваща допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер за периода от 01.07.2019г. до 28.09.2021г., **ведно със законната лихва** върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 24.08.2022г., до окончателното погасяване, като **ОТХВЪРЛЯ** този иск за разликата над уважената част до пълния претендиран размер от **3240 лв. /три хиляди двеста и четиридесет лева/**.

- **393,03 лв. /триста деветдесет и три лева и три стотинки/** - представляваща – общ размер на мораторната лихва върху главницата за периода от 26.08.2019г. до датата на подаване на исковата молба – 24.08.2022г., като **ОТХВЪРЛЯ** този иск за разликата над уважената част до пълния претендиран размер от **600 лв. /шестстотин лева/**.

- **353,72 лв. /триста петдесет и три лева и седемдесет и две стотинки/**, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, представляваща общ размер на дължимите разноски в настоящето производство, съобразно уважената част на предявените искове.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, В. Й. И., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ****, да заплати на „****“, представлявано от ****, седалище и адрес на управление: ****, сумата от **71,38 лв. /седемдесет и един лева и тридесет и осем стотинки/** – представляваща общ размер на дължимите разноски в настоящето производство, съобразно отхвърлената част на предявените искове.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, „****“, представлявано от ****, седалище и адрес на управление: ****, да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград сумата от **389,06 лв. /триста осемдесет и девет лева и шест стотинки/**, представляваща държавна такса и разноски за изготвените основна и допълнителна съдебно-счетоводни експертизи, дължими за производството по гр. д. № 1953/2022г. на РС – гр. Благоевград.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Окръжен съд – гр. Благоевград в двуседмичен срок, считано от връчването на препис на страните по делото. Като въззивната жалба се подава чрез Районен съд – гр. Благоевград.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____